..כן, הוא היה נגן בחסד. מוכשר ומחונן, והעיקר: מאוהב בכלי שלו, עד כלות הכוחות, וכלות האוויר שבלחיים המאומצות מנשיפה, וכלות הנפש... היינו מנגנים המון ביחד: דואטים מהחוברות שלו, ועוד כל מיני „פנינים" — ותמיד היה בוחר את הקול השני, האחר (כאילו גם בכך היה איזשהו מיצוי של הווייתו: שלא כמו כולם, לא בדרך־המלך, מחוץ לשיגרה, מקורי, יוצא־דופן...)

ב„מוסד" היה מנגן בהרבה הזדמנויות, וכשגוייס לצבא — ניגש לבחינות בתזמורת־צה"ל (וזאת: לאחר שכבר הספיק לנגן סידרה שלמה עם הפילהאַר־מוֹנית, בניצוחו של צ'ליבידאקה — את הקונצ'רטו לתזמורת של באַרטוֹק). ובעת נגינה, איך היה מאושר, קורן! ותמיד מחייך... אף פעם לא התעצבן כפי שהיינו אנחנו עושים, בזעף, בריתחה, בהרמת־הקול. ואם כבר יצא משלוותו, היה פשוט מסביר בשקט וברצינות את עמדתו, ואז ידענו — שהנה־הנה הוא מתעצבן, כנראה, ומשהו איננו לרוחו... כי הרי, שלא כמונו, מצב־הנפש הרגיל אצלו היה... מצב־הרוח המרומם (זה, שאצלנו הוא שמור רק ל„הזדמנויות חגיגיות"). ואילו הרצינות, שאצלנו היא מורגלת, — היתה, לדידו, כעין מצב של שיבוש־הסדר־הטוב, של הפרת איזה שיווי־משקל המיוחד אך לו, של מחלה...

מטכ"ל / קצין חינוך ראשי
12 אוג' 63

לכבוד
יוחנן בן־חורין
כפר־מנחם

מצאנו אותך מתאים ללהקה צבאית.

נא לשלוח לנו מיד את תאריך הגיוס לפי כתובת: — מטכ"ל / קצין חינוך ראשי / ענף הווי ובידור, או טלפונית — 69267 או 69385.

הערה: נא צרף גם את מספר תעודת הזיהוי.

(—)
צפריר ענבר, רס"ן
קצין מטה בכיר
בשם: ראש הענף

..מה היה סוד חיוכו של ני? שהרי, בלי ספק היה זה חיוך שאצר בו איזה סודות מיסתוריים, איזה משהו שמעבר ל„נורמה", שתמיד היה ניתן לכמה פירושים: קונדסות?.. ממזריות החומדת לצון?.. קורטוב מתוק־מריר — כמו יין טוב, אפל — של אהבה, של רומאנטיקה?..

ואותו רצון שלו לפשוט צורה וללבוש צורה, להמיר זהות בזהות אחרת, לעטות על עצמו מין „נוֹכחוּת שאוּלה", כמו שחקן עם תלבושות, כמו ני עם הכובעים... כך, למשל, אהב מאוד להצטלם. מה יש? כדי להראות „לילדים שלו את אבא שלהם, בצבא", היה מתלוצץ. הוא — הרווק הצעיר, היפהפה, החופשי כציפור מעופפת...

ועוד אומרים שיש אלוהים באיזשהו מקום, שיש השגחה עליונה על כל מה שהולך פה, על הארץ... ולחשוב, עכשיו, אחרי ככלות הכל, בבהירות נוראה ומחדש: שהוא איננו...

..תראו, לא אוהב להגזים — בחיי! — אבל אני מכיר הרבה מאוד אנשים בארץ הזאת, עד כדי כך, ש„החברה" מכנים אותי „יהודה־כל־הארץ". ובכל זאת,